

Sygn. akt III K 39/19

WYROK ŁĄCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 września 2019r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze Wydział III Karny

w składzie:

przewodniczący: SSO Daniel Strzelecki

protokolant: Ewa Król

przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej w Jeleniej Górze: Radosława Magazowskiego

po rozpoznaniu w dniu 24 września 2019r.

sprawy o wydanie wyroku łącznego

wobec skazanego J. D.

urodzonego dnia (...) w W.

syna W. i A. z domu A.

skazanego prawomocnymi:

1. wyrokiem nakazowym Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 13 stycznia 2017r. w sprawie sygn. akt II W 1404/16 za wykroczenie z art. 129§1 pkt. 1 k.w. na karę 1 (jednego) miesiąca ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

2. wyrokiem Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 13 marca 2018r. w sprawie sygn. akt III K 122/17 za przestępstwo z art. 280§2 k.k. i art. 157§2 k.k. i art. 275§1 k.k. i art. 276 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. popełnione w nocy z 6 na 7 maja 2017r. na karę 7 (siedmiu) lat pozbawienia wolności;

3. wyrokiem Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 14 grudnia 2018r. w sprawie sygn. akt III K 609/18 za:

a) przestępstwo z art. 284§2 k.k. popełnione w okresie od dnia 21 grudnia 2016r. do dnia 21 lutego 2017r. na karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

b) przestępstwo z art. 245 k.k. popełnione w okresie od dnia 21 grudnia 2016r. do dnia 21 lutego 2017r. na karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności,

za które to przestępstwa wymierzono mu karę łączną 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

I. na podstawie na podstawie art. 85§1 i 2 k.k. i art. 86§1 k.k. w zw. z art. 569§1 i 2 k.p.k. łączy karę pozbawienia wolności wymierzoną skazanemu J. D. wyrokiem opisanym w pkt. 2 części wstępnej wyroku łącznego i karę łączną pozbawienia wolności opisaną w pkt. 3 tej części wyroku łącznego i wymierza mu karę łączną 7 (siedmiu) lat pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 63§1 k.k. w zw. z art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej w pkt. I części dyspozytywnej wyroku łącznego kary łącznej pozbawienia wolności zalicza skazanemu okresy odbytej przez niego kary pozbawienia wolności

w sprawie opisanej w pkt. 2 części wstępnej wyroku łącznego, jak i okresy odbytej przez niego kary łącznej pozbawienia wolności w sprawie opisanej w pkt. 3 tej części wyroku łącznego;

III. na podstawie art. 572 k.p.k. w pozostałym zakresie postępowanie umarza;

IV. na podstawie art. 29 ustawy z dnia 26 maja 1982r. prawo o adwokaturze w zw. z §4 ust. 1 i 3 i §17 ust. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. F. tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu kwotę 120zł oraz dalsze 27,60zł tytułem podatku od towarów i usług;

V. na podstawie art. 624§1 k.p.k. zwalnia skazanego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów procesu.

UZASADNIENIE

J. D. został prawomocnie skazany następującymi wyrokami:

4. wyrokiem nakazowym Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 13 stycznia 2017r. w sprawie sygn. akt II W 1404/16 za wykroczenie z art. 129§1 pkt. 1 k.w. na karę 1 (jednego) miesiąca ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

5. wyrokiem Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 13 marca 2018r. w sprawie sygn. akt III K 122/17 za przestępstwo z art. 280§2 k.k. i art. 157§2 k.k. i art. 275§1 k.k. i art. 276 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. popełnione w nocy z 6 na 7 maja 2017r. na karę 7 (siedmiu) lat pozbawienia wolności;

6. wyrokiem Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 14 grudnia 2018r. w sprawie sygn. akt III K 609/18 za:

c) przestępstwo z art. 284§2 k.k. popełnione w okresie od dnia 21 grudnia 2016r. do dnia 21 lutego 2017r. na karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

d) przestępstwo z art. 245 k.k. popełnione w okresie od dnia 21 grudnia 2016r. do dnia 21 lutego 2017r. na karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności,

za które to przestępstwa wymierzono mu karę łączną 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

Dowód: dane o karalności k. 27-28; wyrok Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 13 marca 2018r. w sprawie sygn. akt III K 122/17 k. 31-32; wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 9 sierpnia 2018r. w sprawie sygn. akt II AKa 195/18 k. 33; wyrok Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 14 grudnia 2018r. w sprawie sygn. akt III K 609/18 k. 39-40; wyrok Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 18 listopada 2016r. w sprawie sygn. akt II K 822/16 k. 43-44; wyrok nakazowy Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 13 stycznia 2017r. w sprawie sygn. akt II W 1404/16 k. 50.

J. D. wymierzoną mu karę pozbawienia wolności odbywał w systemie programowego oddziaływania, wykonywał też w jednostce penitencjarnej nieodpłatne zatrudnienie. W czasie odbywania kary był on dwukrotnie karany dyscyplinarnie i dwukrotnie nagradzany go regulaminowo, także dwukrotnie otrzymał ulgę. Jego zachowanie w ostatnim czasie nie budziło większych zastrzeżeń, bowiem starał się respektować przepisy określające zasady i tryb wykonywania kary oraz ustalony w zakładzie karnym porządek. J. D. nie deklarował również przynależności do podkultury przestępczej, nie stosowano wobec niego środków przymusu bezpośredniego, nie podejmował zachowań autoagresywnych, nie był też uczestnikiem zdarzenia nadzwyczajnego. W stosunku do przełożonych skazany przyjmował postawę regulaminową, a swoje stosunki interpersonalne układał poprawnie.

Dowód: opinia o skazanym Zakładu Karnego nr 1 we W.

z dnia 11 czerwca 2019r. k. 24-25.

Wobec J. D. zaktualizowały się materialnoprawne przesłanki, które obligowały do wydania wyroku łącznego. Antycypując bowiem problem, który zostanie rozważony w dalszej części uzasadnienia, a odnoszący się do względności konkurujących ustaw, nadmieniało to, że skoro w obu tych ustawach przepisy statuujące instytucję kary łącznej przewidywały, że „(...) sąd orzeka karę łączną” (art. 85 k.k. ustawy dawnej, jak i w art. 85§1 k.k. ustawy obowiązującej), to obowiązek orzeczenia kary łącznej w przypadku zaistnienia przesłanek do jej wymierzenia aktualizował się niezależnie od tego, którą z tych konkurujących ustaw zastosowano by w niniejszym postępowaniu – wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 kwietnia 2015r., II KK 84/15, LEX nr 1681879.

Rozważając natomiast zagadnienie, jakie przepisy statuujące instytucję kary łącznej należało zastosować wobec J. D. należało zauważyć, że ustawą z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2015.396), która weszła w życie w dniu 1 lipca 2015r., istotnie przemodelowano zasady orzekania w przedmiocie kary łącznej. W treści art. 19 ust. 1 powołanej ustawy przewidziano, że przepisów rozdziału IX ustawy, o której mowa w art. 1 (Kodeksu karnego – dopisek S.O.), w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy. Brzmienie tego unormowania mogłoby zatem sugerować, że w sytuacji, gdy jeden z wyroków skazujących uprawomocnił się po dniu 1 lipca 2015r., to do łączenia sankcji znajdującej będą zastosowanie obowiązujące po tej dacie przepisy art. 85 k.k. Niemniej jednak należało zaaprobować zaprezentowany w doktrynie prawa karnego materialnego pogląd, zgodnie z którym jeżeli przynajmniej jeden z wyroków skazujących uprawomocnił się po wejściu w życie wskazanej ustawy, zaś co najmniej jeden z czynów, za które orzeczono podlegającą łączeniu sankcję, został popełniony przed tą datą, to problem konkurencji ustawy dawnej i obowiązującej należy rozstrzygać na płaszczyźnie art. 4§1 k.k. – J. Majewski, Komentarz do niektórych przepisów ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw [w:] Kodeks karny. Komentarz do zmian 2015, LEX 2015, teza 2 do art. 19. Rzecz bowiem w tym, że art. 19 ustawy z dnia 20 lutego 2015r. nie stawia jednoznacznego zastrzeżenia, iż do kar orzeczonych przed dniem 1 lipca 2015r. stosować trzeba art. 85 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed tą datą. W treści tego unormowania jednoznacznie zastrzeżono przecież, że w sytuacji łączenia kar orzeczonych wyrokami, które uprawomocniły się przed tą datą i po niej, może zająć „(...) potrzeba orzeczenia kary łącznej (...)” na zasadach określonych ustawą nowelizującą, przy czym prawodawca doprecyzował w dalszej części cytowanego przepisu, że taka sytuacja może wystąpić „(...) w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy (nowelizującej – dopisek S.O.)”.

Przenosząc te rozważania na grunt niniejszej sprawy wskazania wymagało to, że wszystkie podlegające połączeniu węzłem kary łącznej orzekanej wyrokiem łącznym kary zostały wymierzone J. D. za przestępstwa popełnione przez niego po dniu 30 czerwca 2015r. Konsekwencją takiego stanu rzeczy było zatem to, że także wyroki skazujące, którymi osądzono te przestępstwa, zostały opublikowane, jak i uprawomocniły się po tej dacie, a to oznaczało, że również przepisy normujące instytucję kary łącznej, które obowiązywały od dnia 1 lipca 2015r., należało zastosować w niniejszym procesie. Nie wystąpiła zatem możliwość oceniania w kontekście art. 4§1 k.k., czy unormowania rozdziału IX Kodeksu karnego obowiązujące do dnia 30 czerwca 2015r., były dla skazanego względniejsze od tych przepisów po ich nowelizacji powołaną ustawą z dnia 20 lutego 2015r.

Analizując natomiast zagadnienie łączenia kar wymierzonych J. D. powołanymi wyrokami skazującymi opisanymi w pkt. 2 i 3 części wstępnej wyroku łącznego, jak i uwzględniając wskazania zawarte w treści art. 86§1 k.k., sąd doszedł do przekonania, że łączność podmiotowo - przedmiotowa tych zachowań pozwalała na zastosowanie wobec skazanego zasady absorpcji.

Rozważając zatem kwestię podmiotowo - przedmiotowej łączności analizowanych czynów opisanych w pkt. 2 - 3 części wstępnej wyroku łącznego, dostrzegać należało, że wszystkie te przestępstwa J. D. popełnił działając z zamiarem bezpośrednim. Nie można było też abstrahować od tego, że zasadniczo zachowaniom skazanego osądzonym wyrokami skazującymi towarzyszyło dążenie ukierunkowane na doprowadzenie pokrzywdzonych do niekorzystnego rozporządzenia ich mieniem. Wyrokiem w sprawie sygn. akt III K 122/17 osądzono czyn polegający wszakże na dokonaniu przy użyciu przemocy zaboru w celu przywłaszczenia mienia pokrzywdzonego, zaś jednym z czynów, który

był podstawą faktyczną wyroku w sprawie sygn. akt III K 609/18 zmierzał skazany do przywłaszczenia cudzego mienia. Względem na te okoliczności pozwalał zatem na stwierdzenie, że motywacje towarzyszące J. D. przy popełnianiu przestępstw osądzonych wyrokami opisanymi w pkt. 2 - 3 części wstępnej niniejszego wyroku łącznego były zbliżone.

Analiza okoliczności przedmiotowych pozostających w zbiegu realnym czynów zabronionych popełnionych przez J. D., a osądzonych w sprawach opisanych w pkt. 2 - 3 części wstępnej wyroku łącznego, prowadziła natomiast do wniosku, że zostały one popełnione w stosunkowo krótkich odstępach czasowych. Wszak ustawowe znamiona przestępstwa osądzonego wyrokiem w sprawie sygn. akt III K 122/17 zostały przez skazanego zrealizowane w nocy z 6 na 7 maja 2017r., zaś przedmiotem osądu wyroku w sprawie sygn. akt III K 609/18 były występki popełnione przez niego w dniu 21 grudnia 2016r. To zaś oznaczało, że ustawowe znamiona wszystkich przestępstw osądzonych tymi wyrokami zostały przez J. D. zrealizowane w okresie niespełna półrocznym. Co więcej wszystkich przestępstw, które tworzyły w niniejszej sprawie zbieg realny, skazany dopuścił się w podobnym miejscu, bowiem w okolicach W. i K.. Dodać należało, że wszystkimi tymi czynami godził on zasadniczo w tożsame dobro prawnie chronione w postaci mienia.

Sąd miał również na względzie fakt, że z opinii o J. D. sporządzonej w Zakładzie Karnym nr 1 we W. wynikało niezbitnie, że w okresie jego izolowania jego zachowanie uległo w ostatnim czasie poprawie. Względem na tę okoliczność pozwalał stwierdzić, że proces jego resocjalizacji może doprowadzić do tego, że będzie on prawidłowo funkcjonował w społeczeństwie.

W konkluzji tego fragmentu wyводу godziło się zauważyć, że łącząc kary wymierzone J. D. za pozostające w zbiegu realnym przestępstwa sąd dysponował możliwością określenia granic kary łącznej pozbawienia wolności na pułapie od 7 lat do 7 lat i 4 miesięcy.

Stosownie zatem do brzmienia art. 85§1 i 2 k.k. i art. 86§1 k.k. w zw. z art. 569§1 i 2 k.p.k. połączono J. D. karę pozbawienia wolności wymierzoną mu wyrokiem opisanym w pkt. 2 części wstępnej wyroku łącznego i karę łączną pozbawienia wolności wymierzoną mu wyrokiem opisanym w pkt. 3 części wstępnej wyroku łącznego. Skazanemu wymierzono zatem karę łączną 7 lat pozbawienia wolności.

Działając zaś w oparciu o art. 63§1 k.k. w zw. z art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej w pkt. I części dyspozytywnej wyroku łącznego kary łącznej pozbawienia wolności zaliczono J. D. okres odbytej przez niego kary pozbawienia wolności w sprawie opisanej w pkt. 2 części wstępnej wyroku łącznego, jak i okres odbytej przez niego kary łącznej pozbawienia wolności w sprawie opisanej w pkt. 3 części wstępnej wyroku łącznego.

Jako że nie mogła zostać połączona węzłem kary łącznej orzeczonej wobec J. D. wyrokiem w sprawie sygn. akt II W1404/16 za wykroczenie kara ograniczenia wolności, to w tym zakresie postępowanie o wydanie wyroku łącznego na podstawie art. 572 k.p.k. umorzono.

Działając zaś w oparciu o treść art. 624 k.p.k., z uwagi na fakt izolowania J. D., zwolniono go od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów procesu.